

تحریم و محدودیت‌های مادی دوستی

آیا اندیشمندان فلسطینی همکاران ما هستند؟

علیرضا دوست‌دار

دانشیار دانشگاه شیکاگو در
مطالعات اسلام و انسان‌شناسی
ادیان

ضروری می‌سازد. مخالفان استدلال می‌کنند که با وجود اینکه ممکن است اسرائیل به فلسطینیان ظلم کرده باشد، اما این علتی برای محدود کردن آزادی دانشگاهی اسرائیلی‌ها نیست، زیرا این برای آن‌ها به معنای مجازات ناعادلانهٔ دسته‌جمعی است.

در درون این استدلال‌ها مجموعه‌ای از نگرش‌های ارزیابی نشده در مورد هم‌گرایی و اقدام متقابل^۲ نهفته است. من می‌خواهم به طور خلاصه استدلال کنم که تصمیم در مورد حمایت یا عدم حمایت از تحریم به این موضوع بستگی دارد که آیا می‌توان اندیشمندان فلسطینی را همکار و دوست تلقی کرد. این تلقی نه تنها حاصل گنجایش شناخت فردی ما، بلکه همچنین محصول شرایط خاص مادی است.

در مرحلهٔ اول، جنبش تحریم نهادهای اسرائیلی پاسخ صریحی به درخواست جامعهٔ مدنی فلسطین (همچنین دانشگاهیان) برای اعمال فشارهای غیرخشونت‌آمیز بر رژیم اسرائیل جهت پایان دادن به اشغال است. اینکه ما فلسطینی‌ها را به مثابهٔ همکاران خود تلقی

مردم‌شناسان برای تحریم نهادهای دانشگاهی اسرائیل این مقالهٔ علیرضا دوست‌دار را منتشر می‌کنند که به خوبی این وضعیت را منعکس می‌کند و نشان می‌دهد چگونه مخالفت با تحریم بر این فرض بی‌چون و چرایا به‌گذاری شده است که دانشگاهیان اسرائیلی همکاران ما هستند در حالی که در مورد دانشگاهیان فلسطینی این طور نیست. این فرض بر ساختارهای نابرابری مبتنی است که تحریم آن‌ها را مورد خطاب قرار می‌دهد.

محور اصلی بحث در مورد جنبش انجمن انسان‌شناسان آمریکا (Aaa)، که به تحریم نهادهای دانشگاهی اسرائیل رأی داد، مسائلی در مورد عدالت و آزادی دانشگاهی است. طرفداران تحریم استدلال می‌کنند که بی‌عدالتی‌های کاملاً مستندی که اسرائیل بر مردم فلسطین روا می‌دارد، از جمله نقض نظام‌مند آزادی دانشگاهی آنان، تحریم نهادهای اسرائیلی را که در جنایات این دولت شریک هستند

